



**Republika Srbija**  
**VRHOVNI SUD SRBIJE**  
**Rev 194/06**  
**09.02.2006. godina**  
**Beograd**

## **U IME NARODA**

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vlaste Jovanović, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jelene Borovac, mr. Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u parnici tužilaca AA, BB, VV i GG, koje zastupa adv. AB, protiv tuženih: "DD", "ĐĐ", koju zastupa adv. BV, Republike Srbije EE i ŽŽ, koje zastupa adv. BG, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužilaca AA i BB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. broj 957/05 od 23.08.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 09.02.2006. godine, doneo je

## **P R E S U D U**

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilaca AA i BB izjavljena protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. broj 957/05 od 23.08.2005. godine.

## **O b r a z l o ž e n j e**

Presudom Opštinskog suda u Novom Kneževcu P. br. 112/03 od 13.04.2005. godine, i to stavom I izreke, tužbeni zahtev tužioca AA je usvojen pa je obavezana "ĐĐ" i Republika Srbija da tužiocu AA na ime duševnih bolova zbog smrti bliskog lica isplate iznos od 100.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja 13.04.2005. godine do dana isplate, na ime troškova sahrane isplate iznos od 1.039,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 08.04.1998. godine pa do isplate, na ime troškova daće iznos od 4.125,40 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 07.04.1998. godine i iznos od 2.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 08.10.1998. godine do isplate, na ime troškova izgradnje nadgrobnog spomenika iznos od 32.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 10.09.,1998. godine pa do dana isplate, sve to u roku od 15 dana od dana presuđenja 13.04.2005. godine, stavom I izreke, tužbeni zahtev tužilaca BB, VV i GG da se tuženi "DD", "ĐĐ" Republika Srbija, obavežu da na ime duševnih bolova zbog smrti bliskog lica isplate svakom tužiocu iznos od 100.000,00 dinara, a tuženi EE i ŽŽ iznos od po 200.000,00 dinara je odbijen, stavom III izreke tužbeni zahtev u odnosu na tužene EE i ŽŽ kojim je traženo da na ime duševnih bolova zbog smrti bliskog lica isplate iznos od po 200.000,00 dinara tužiocima AA, BB, VV i GG, a tužiocu AA i naknadu na ime troškova sahrane u iznosu od 1.039,00 dinara na ime troškova daće iznos od 6.125,40 dinara i iznos od 32.000,00 dinara na ime troškova podizanja nadgrobnog spomenika je odbijen, stavom IV izreke odbijen je tužbeni zahtev da se obaveže tuženi "DD" da solidarno isplati na ime pretrpljenih duševnih bolova iznos od 100.000,00 dinara tužiocima AA, BB, VV i GG, a na ime troškova sahrane AA iznos od 1.039,00 dinara, na ime troškova daće iznos od 6.125,40 dinara i na ime troškova podizanja nadgrobnog spomenika iznos od 32.000,00 dinara, stavom V izreke obavezani su tužioci AA, BB, VV i GG da solidarno na ime troškova ovog postupka isplate tuženim EE i ŽŽ iznos od 102.000,00 dinara, u roku od 15 dana od dana presuđenja 13.04.2005. godine, i stavom VI izreke, obavezani su "ĐĐ" i Republika Srbija da tužiocu AA na ime troškova ovog postupka isplate iznos od 112.750,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 13.04.2005. godine, u roku od 15 dana.

Presudom Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. broj 957/05 od 23.08.2005. godine žalba tužilaca delimično usvojena, a delimično kao neosnovana odbijena, a žalba tužene Republike Srbije usvojena.

Presudu Opštinskog suda u Novom Kneževcu br. P. 112/03 od 13.04.2005. godine:

Preinačava u delu u kojem je usvojen tužbeni zahtev u odnosu na tuženu Republiku Srbije, te u delu u kojem je odbijen višak tužbenog zahteva tužioca AA prema tuženoj "ĐĐ", za isplatu naknade neimovinske štete zbog smrti bliskog lica i u delu odluke o parničnim troškovima iz odnosa tužilaca i tužene Republike Srbije, te tužilaca i tuženih EE i ŽŽ tako što:

Obavezuje tuženu "ĐĐ", da plati tužiocu AA na ime duševnih bolova zbog smrti bliskog lica pored dosuđenog iznosa od 100.000,00 dinara još 100.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od donošenja prvostepene presude - 13.04.2005. godine do isplate u roku 15 dana pod pretnjom prinudnog izvršenja dok,

u celosti odbija tužbeni zahtev tužilaca da se tužena Republika Srbija obaveže da solidarno sa "ĐĐ", plati tužiocu AA na ime duševnih bolova zbog smrti bliskog lica 100.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 13.04.2005. godine pa do isplate, na ime troškova sahrane iznos od 1.039,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 08.04.1998. godine do isplate, na ime troškova daće iznos od 4.125,40 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 07.04.1998. godine i iznos od 2.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 08.10.1998. godine do isplate, na ime troškova izgradnje nadgrobnog spomenika iznos od 32.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 10.09.1998. godine pa do isplate, i

odlučuje da svaka stranka snosi svoje troškove iz parničnog odnosa tužilaca i tužene Republike Srbije

odlučuje da svaka stranka snosi svoje troškove iz parničnog sukoba tužilaca i tuženi EE i ŽŽ.

A odlučuje da svaka stranka snosi svoje troškove iz odnosa tužilaca i tuženi EE i ŽŽ,

dok u preostalom odbijajućem pobijanom delu i odluku o parničnim troškovima prvostepenog postupka u nepreinačenom delu, prvostepenu potvrđuje.

Protiv odbijajućeg dela - nematerijalne štete, navedene pravnosnažne presude Okružnog suda u Zrenjaninu tužioci AA i BB su u zakonskom roku izjavili reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl. 386. ranijeg važećeg Zakona o parničnom postupku koji se primenjuje na osnovu čl. 491. st. 1. i 4. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS" br. 125/04), Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, dana 06.04.1998. godine u Centru dečijeg letovališta Beograd na Rudniku nalazilo se počev od 01.04.1998. godine na nastavi u prirodi 10 odeljenja od prvog do četvrtog razreda sa ukupno 143 učenika "ĐĐ" sa deset svojih nastavnika, što je bilo i odnosu na broj đaka nedovoljno da bi se adekvatno sproveo nadzor nad decom. U grupi učenika su bili i ZZ i II. Pripremajući se za takmičenje za izbor najlepše frizure, a bez prisustva i nadzora nastavnika, došlo je do verbalnog sukoba između II i ZZ, pošto je sada pok. ZZ gajtanom fena za kosu peckao ostalu decu, pa je II odgurnuo ZZ tako što se rukama uhvatio između dva kreveta, zamahnuo nogom i udario ga u predelu stomaka. Zbog tog udara ZZ je pao na pod, ostao u besvesnom stanju, zadobivši povredu kojom prilikom je došlo do krvarenja u tkivu pankreasa i nekroze akuktnog tipa i od zadobijenih povreda je preminuo 06.04.1998. godine u 19,00 časova. Pok. ZZ je preminuo u jedanaestoj godini života. II je istog uzrasta. Pok. ZZ bio je sin tužioca AA, a tužilja BB mu je bila maćeha. Revidenti AA i BB su brak zaključili na oko četiri i po meseca pre nesrećnog događaja, a pre zaključenja braka nisu živeli u vanbračnoj zajednici. II je sin tuženih EE i ŽŽ. Tuženi EE i ŽŽ su se o II pravilno starali, brinuli, nisu ga vaspitno zapustili, a bio je poveren tuženoj "ĐĐ" za vreme nastave u prirodi kada se nesrećni događaj odigrao. Tužena Republika Srbija je osnivač tužene "ĐĐ". Svi učesnici ove škole, pa i pokojni ZZ bili su osigurani kod tuženog "DD" po polisi br. 004464552 za period od 01.09.1997. godine do 01.09.1998. godine, između ostalog i od rizika smrti usled nesrećnog slučaja- nezgode. Visina osigurane sume po osnovu rizika smrti usred nesrećnog slučaja iznosila je 13.778,00 dinara i ova suma je isplaćena tužiocu AA. Zbog smrti sina, njegov otac tužilac AA trpeo je intenzivne psihičke bolove.

Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilan je zaključak nižestepeni sudova da tuženi "DD" i tuženi EE i ŽŽ, nisu u obavezi na naknadu utužene štete tužiocima. Pravilno nižestepeni sudovi odbijaju tužbeni zahtev da se obaveže tuženi "DD" da plati veći iznos štete iz osiguranog slučaja od iznosa osigurane sume, s obzirom da se ovde radi o ugovornom osiguranju, da je tuženi "DD" svoju ugovornu obaveznu iz tog ugovora u celosti ispunio isplatom novčanog iznosa, i više nema nikakvog osnovama da se tužiocima bilo koji drugi iznos isplati osim isplaćene osigurane sume. A mal. II - sin tuženik EE i ŽŽ, bio je poveren tuženoj Osnovnoj školi, tragični događaj, koji je proukovao ovu posledicu nije rezultat lošeg vaspitanja mal. II od strane tuženih roditelja, niti pak rđavih primera ili poročnih navika koje su mu roditelji dali, niti se ova šteta može na drugi način upisati u krivicu roditelja pa sledstveno tome u ovom slučaju tuženi EE i ŽŽ su potpuno eskulpirani što se tiče osnova za naknadu štete obzirom da je njihove dete bilo povereno u vreme karitičnog događaja tuženoj osnovnoj školi, za koju štetu tužena osnovna škola odgovara u smislu čl. 167. Zakona o obligacionim odnosima.

Takođe je pravilan zaključak drugostepenog suda i da na strani tužene RS ne postoji osnov odgovornosti za utuženu štetu revidentima. Republika Srbija jeste osnivač tužene osnovne škole, međutim tužena osnovna škola ima svojstvo pravnog lica, pa tužena Republika Srbija zbog toga što je osnivač tužene osnovne škole nije u solidarnoj obavezi ni po jednom pozitivnom propisu sa tuženom osnovnom školom na naknadu utužene štete.

A kod tako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilna je ocena nižestepeni sudova da je tužena osnovna škola odgovorna za štetu koja je kritičnom prilikom nastupila. Osnov te odgovornosti je objektivan i zasniva se na odredbama čl. 154. st. 2. u vezi čl. 174. povezano sa čl. 167. Zakona o obligacionim odnosima.

Takođe je pravilno i stanovište nižestepeni sudova da tužiocu Zoranu pripada naknada za pretrpljene duševne bolove zbog smrti sina ZZ u smislu odredaba čl. 200. i 201. ZOO, a tužilji BB ova naknada ne pripada, jer tužilja BB ne ulazi u zakonski krug lica iz čl. 201. ZOO, a pri tom sa ocem pok. ZZ je brak bila zaključila na četiri i po meseca pre smrti pok. ZZ, a da pre toga nisu ni živeli u vanbračnoj zajednici.

Visina dosuđene naknade od 200.000,00 dinara za ovaj vid nematerijalne štete tužiocu AA je u svemu pravilno odmerana u smislu čl. 200. st. 2. ZOO, pa zato tužilac AA u reviziji neosnovano ukazuje da je dosuđeni iznos prenizak.

Odluka o troškovima postupka je pravilno doneta i dovoljno obrazložena.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud je primenom čl. 393. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Vlasta Iovanović. s.r.

....., .....

Za tačnost opravka

vs